

blive opkrævet af Amtstuerne tilligemed de andre kongelige og Amtsskatterne. Hvad dernæst angaar de industrielle Virksomheder, ville de ganske vist der faa noget mere Arbejde, idet de dels skulle opkræve Bidragene, dels skulle udarbejde aarlige Fortegnelser over de industrielle Virksomheder. Dette regner jeg dog for meget lidt, enhver Kommunalbestyrelse har Skattelister, dem kunne de blot gaa igennem og ved de forskellige Virksomheder afskrive dem, der komme i Betragtning, og det er et Arbejde, der kan gøres meget hurtigt, og at uddrage de afskrivede Virksomheder er jo en let Sag. Hvad Opkrævningen af Bidragene angaar, er det jo en Byrde, som vil være for intet at regne, idet de nemlig skulle opkræves i Forbindelse med Kommuneafgifterne, og det er aldeles ligegyldigt for Kommunalbestyrelserne, om de hos de industrielle Virksomheder opkræve 11 eller 11 plus 1 Kr., Ulejlighed, om man opkræver 11 eller 12 Kr., 16 eller 17 Kr. bliver jo ganske den samme. Det er ligeledes blevet indvendt mod dette Lovforslag, at hele Administrationen er for kompliceret og medsører for store Udgifter. Jeg maa indrømme, at denne Lov vil medføre en hel Del Udgifter, som i øvrigt ville blive afholdte af Statskassen, men det forekommer mig, at den Sikkerhed, Arbejderne faa for virkelig at modtage, hvad de skulle have, er et saa stort Gode, at man ikke behøver at lægge Vægt paa, at hele denne Administration koster nogle Udgifter. Hele Loven er givet med Arbejdernes Vel for Øje, altsaa forekommer det mig, at man meget vel kan give nogle Penge ud til Administration, naar man opnaar det Djemed, man virkelig har. Man har nu i mange Aar ønsket, at der skulde komme en Lov, som den, her foreligger. Man kan ikke nægte, at Regeringens Lovudkast er udarbejdet med meget stor Nøjagtighed, og at der derover er afgivet en meget dygtig Betænkning af Landstinget. Naar et saadant Lovforslag foreligger, og man siger: nu afvise vi det, vil Følgen rimeligvis blive, at der vil hengaa en hel Del Aar, inden man faar noget nyt. Der er forløbet mange Aar, inden man begyndte at udarbejde dette Lovforslag, og inden man har gennemgaaet det saa nøjagtig og grundig, som sket er i Landstinget, og hvorledes tror man nu, at man ved at komme med noget nyt i en nær Fremtid skulde have Mulighed for at faa et saadant Lovforslag, og det kan ogsaa være tvivlsomt, om der, naar der kommer et Lovforslag, vil naas noget bedre end det, vi have i dette. Vi have i disse Dage faaet tilsendt et Vædringsfor-

slag, som egentlig er det samme som et helt nyt Forslag om Ulykkesforsikring. Jeg skal for Øjeblikket ikke gaa videre ind paa de nærmere Bestemmelser, da jeg formoder, at det ærede Medlem for Besle Amts 2den Valgkreds (Berg) vil motivere det nærmere, men jeg skal kun i Almindelighed sige, at jeg ved at gennemlæse det har faaet det Indtryk, at dette Forslag staar langt tilbage for Regeringens Forslag, og for at begrunde det, skal jeg sige, at jeg finder det upraktisk og uretfærdigt, at man vil paalægge Kommunerne at udrede en stor Del af disse Udgifter til Arbejderne. Det er jo det naturlige, at en Arbejdsgiver, som faar Nyttens af Arbejderne, ogsaa betaler Omkostningerne til, hvad der er nødvendigt at sikre Arbejderne ogsaa mod Ulykkestilfælde. Der er ogsaa en anden Ting ved dette Lovforslag, at nemlig Udgifterne skulle fordeles paa Købstæderne og paa Amtstyrepartitionsfonden efter Folketal, men jeg vil henstille til ærede Medlemmer, som ere noget bekendte med Forholdene paa Landet, om de tro, at de Herrer ville være tilfredse med, at de skulle udrede Omkostningerne til de Ulykkestilfælde, der vare opstaaede ved industrielle Virksomheder i Købstæderne; derved vilde de faa meget betydelige Udgifter, som jeg ikke kan tro, at nogen Landboer vil være tilfredse med. Jeg skal derefter gaa over til nogle af de Vædringsforslag, hvori det Mindretal, hvortil jeg hører, ikke har været enig med Flertallet. Der er først Underædringsforslaget under Nr. 11 til § 4 angaaende Tidspunktet, fra hvilket Understøttelsen skal gives. Det er et Spørgsmaal, som har været meget behandlet, men hvor der ikke i Udvalget paa nogen Maade har kunnet opnaas Enighed. I Lovforslaget stod der, som det vil erindres, et Tidrum af 26 Uger; nogle andre have ment, at det skulde være 7 Dage, og nogle have ment 6 Uger, og endelig har det Mindretal, som jeg repræsenterer, ment, at det skulde være 12 Uger. Allerede i Lovens Titel om Ulykkestilfælde ligger det jo, at det ikke kan være et Uheld, en mindre Bestadigelse, som kan komme i Betragtning; i selve Udtrykket ligger det, at det maa være et virkelig Ulykkestilfælde; men et virkelig Ulykkestilfælde plejer sjældent at blive saa hurtigt redresseret, at vedkommende efter kort Tids Forløb kan genoptage sit Arbejde. Derfor er det naturligt, at man fastsætter en vis Frist. Jeg vil indrømme, at det beror paa et Skøn, om man sætter noget større eller noget mindre Tid, men at der maa være en bestemt Tid, tror jeg, man bestemt maa hævde; jeg synes man maa sætte det saaledes, at det kan siges, at der her ikke foreligger Tilfælde, som egent-